

Nieuwsbrief GZR Updates - Nummer 18, 2018

Nummer 18, 2018

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2018:1724](#) 21-09-2018

X/Y

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:2297](#) 18-09-2018

Multidag/Menzis

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3730](#) 31-07-2018

X/Y

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3729](#) 04-05-2018

X/Y

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3728](#) 23-01-2018

X/Y

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2018:8504](#) 12-09-2018

X/Sint Jans Gasthuis

College van Beroep voor het bedrijfsleven

[College van Beroep voor het bedrijfsleven, ECLI:NL:CBB:2018:468](#) 04-09-2018

Diverse zorgverzekeraars/NZa (Centrum '45)

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2018:151](#) 12-09-2018

X/Y

Tuchtcolleges

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2018:243](#) 20-09-2018

X/Y

[Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg, ECLI:NL:TGZCTG:2018:240](#) 13-09-2018

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven, ECLI:NL:TGZREIN:2018:70](#) 12-09-2018

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2018:143](#) 11-09-2018

X/Y

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2018:155](#) 10-09-2018

X/Y

Uitspraken zonder ECLI

[Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden](#) 10-08-2018

X/Y

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg](#) 29-03-2018

X/Y

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Geschillencommissie Huisartsen](#) 11-09-2017

X/Y

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd](#) 15-08-2018

X/Y

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Annotatie

[\(Getuigen\)bewijsrecht in ontbindingsprocedures.](#)

mr. J.J.W. van Mens en I.M.A. Lemmers

RECHTSPRAAK

X/Y

Betrokkene is gedwongen opgenomen en in een 'zorgcarrousel' geplaatst. Dit houdt in dat hij frequent (om de drie weken) naar een nieuw psychiatrisch ziekenhuis wordt overgeplaatst en aldaar wordt behandeld. In een van deze ziekenhuizen is overgegaan tot dwangbehandeling met antipsychotica. In de aanzegging daartoe is opgenomen dat de dwangbehandeling binnen de zorgcarrousel zal worden voortgezet en geëvalueerd door de betrokken behandelend psychiaters en geneesheer-directeuren. De rechtbank oordeelt dat deze constructie is toegestaan. De Hoge Raad oordeelt van niet, nu artikel 38c Wet Bopz strikt dient te worden uitgelegd. Dit brengt met zich dat in ieder ziekenhuis opnieuw zal moeten worden bekeken of nog aan de wettelijke grondslag en voorschriften voor dwangbehandeling is voldaan.

Feiten

Betrokkene is sinds 10 juli 2017 gedwongen opgenomen geweest op grond van de Wet Bopz en was dat ook nog ten tijde van de bestreden beschikking (30 januari 2018). Betrokkene is in een 'zorgcarrousel' geplaatst, wat inhoudt dat hij frequent (na ongeveer drie weken) wordt overgeplaatst tussen verschillende, vooraf bepaalde psychiatrische ziekenhuizen. Deze constructie is gekozen vanwege het feit dat de behandeling van betrokkene veel eist van de afdeling en het personeel van het ziekenhuis waar betrokkene verblijft en wordt noodzakelijk geacht om de continuïteit en effectiviteit van de zorg aan betrokkene te kunnen waarborgen. Op 13 oktober 2017 heeft de geneesheer-directeur van de instelling waar betrokkene toen verbleef een dwangbehandeling met antipsychotica in depotvorm aangezegd. In de aanzegging staat ook dat, om de continuïteit van zorg te borgen, de ingezette dwangbehandeling bij iedere overplaatsing binnen de afgesproken zorgcarrousel wordt voortgezet. De evaluatie van de dwangbehandeling zal binnen de zorgcarrousel met de betrokken behandelaars worden

afgestemd.

Op de voet van artikel 41 Wet Bopz heeft betrokkene zich op 6 november 2017 gewend tot de klachtencommissie met een klacht tegen de voortgezette dwangbehandeling in een latere instelling. De klachtencommissie heeft deze klacht ongegrond verklaard.

Ook de rechtbank heeft de klacht daarna ongegrond verklaard. De rechtbank overweegt (onder meer) dat de wet- en regelgeving een zorgcarrousselconstructie niet uitsluit. Een dergelijke constructie, waarbij door de behandelaars regelmatig wordt geëvalueerd, getuigt van een zorgvuldige besluitvorming. Volgens de rechtbank is geen sprake van vooringenomenheid die de kans op 'slaafs volgen van wat eerder is besloten' vergroot. Daarvan is niet gebleken. Aan de geldende eisen van doelmatigheid, subsidiariteit en proportionaliteit is voldaan.

Het middel bevat onder andere een klacht tegen het oordeel dat de voortgezette dwangbehandeling binnen de constructie van de carroussel is toegestaan. Het betoogt dat het niet toelaatbaar is dat de dwangbehandeling op basis van de beslissing van één behandelaar kan worden voortgezet in andere psychiatrische ziekenhuizen, ook omdat de situatie in iedere inrichting anders kan zijn. Een andere behandelaar dient dan dus de situatie opnieuw te beoordelen.

Oordeel

Uit het eerste lid van artikel 38c Wet Bopz blijkt dat dwangbehandeling alleen kan plaatsvinden als dit volstrekt noodzakelijk is om het gevaar van de stoornis van betrokkene, binnen de instelling, af te wenden. Uit de Memorie van Antwoord bij de totstandkoming van artikel 38c lid 1 Wet Bopz, kan worden opgemaakt dat, aldus de wetgever, de beoordeling van de noodzaak van een eventuele dwangbehandeling op grond van het interne gevaarscriterium nauw samenhangt met de (situatie in de) inrichting alwaar de betrokkene feitelijk verblijft.

Het tweede lid van artikel 38c Wet Bopz bepaalt dat dwangbehandeling plaatsvindt krachtens een schriftelijke beslissing van de behandelaar. Dit is om ervoor te zorgen dat de beslissing zorgvuldig en gemotiveerd wordt genomen, en om de betrokkene te beschermen tegen een ongerechtvaardigde inbreuk op zijn lichamelijke integriteit.

Gelet op de ingrijpende inbreuk op de lichamelijke integriteit die plaatsvindt bij dwangbehandeling dienen de wettelijke grondslag en voorschriften strikt te worden uitgelegd. Dit brengt tevens met zich mee dat als de betrokkene wordt overgeplaatst naar een ander ziekenhuis, de behandelaar in dat ziekenhuis (opnieuw) moet beoordelen of (ook) in dat ziekenhuis dwangbehandeling noodzakelijk is en of aan alle vereisten daarvoor is voldaan.

Het is dus niet voldoende dat de toegepaste dwangbehandeling plaatsvindt in het kader van een zorgcarroussel en regelmatig door alle betrokken behandelaren wordt geëvalueerd. De Hoge Raad vernietigt de beslissing van de rechtbank van 30 januari 2018 en de beslissing tot dwangbehandeling voor zover het betreft de voortzetting van de dwangbehandeling na overplaatsing van de betrokkene.

mr. M.T. Schagen

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-09-2018

ECLI: ECLI:NL:HR:2018:1724

Zaaknummer: 18/01764

Advocaten: G.R. den Dekker en G.E.M. Later

Wetsartikelen: 38b Wet Bopz, 38c Wet Bopz en 41 Wet Bopz

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager is met een rood oog bij zijn huisarts (verweerster) gekomen. Zij heeft conform de NHG-standaard gehandeld en een oogontsteking vastgesteld en medicatie voorgeschreven. Daarbij heeft zij gezegd dat, indien er alarmsymptomen optraden, klager opnieuw contact moest opnemen. De volgende dag belt klager de praktijk opnieuw en wordt dan direct doorgestuurd naar het ziekenhuis, waar later een litteken aan het rechteroog wordt vastgesteld en daarmee veertig procent gezichtsverlies. Klager verwijt verweerster dat zij een onjuiste diagnose heeft gesteld. Zowel het RTG Den Haag als het CTG wijst deze klacht echter af, nu verweerster heeft gehandeld conform de NHG-standaard en dit in deze situatie ook mocht.

Feiten

Klager is op 27 november 2013 op consult geweest bij verweerster, huisarts, vanwege aanhoudende roodheid en een brandend gevoel aan zijn rechteroog. Deze verschijnselen zijn opgetreden na een verkoudheid van klager. Op basis van haar bevindingen stelt verweerster de diagnose bacteriële conjunctivitis. Zij schrijft conform de NHG-standaard druppels Chlooramfenicol voor. Verweerster vraagt klager na twee dagen terug te komen voor controle. Indien hij eerder alarmsymptomen heeft, dient hij direct opnieuw contact op te nemen. Op 28 november 2013 neemt klager telefonisch contact op met de praktijk vanwege visusdaling en toenemende pijn in het oog. Hierdoor is klager direct door een collega van verweerster doorgestuurd naar het ziekenhuis. Aldaar krijgt hij andere medicatie en gaat hij nog een aantal keer op controle. Bij de laatste controle op 30 december 2013 heeft klager een doorverwijzing gekregen om te kijken of er iets te doen is aan een inmiddels geconstateerd litteken in zijn oog.

De klacht luidt dat verweerster:

- een verkeerde diagnose heeft gesteld en verkeerde medicatie heeft voorgeschreven op 27 november 2013, terwijl klager onmiddellijk doorverwezen had moeten worden;
- verantwoordelijk is voor het gezichtsverlies van veertig procent aan klagers rechteroog;
- verantwoordelijk is voor klagers emotionele schade.

Oordeel RTG

De kern van de klacht is dat verweerster de juiste diagnose heeft gemist. Verweerster heeft klager op 27 november 2013 onderzocht, waarbij zij geen alarmsymptomen heeft waargenomen die een spoedverwijzing vergden. De door klager genoemde aangroei op het hoornvlies wordt niet genoemd in het huisartsenjournaal. Dit kan worden verklaard door het feit dat verweerster dit niet zag als aangroei, maar als een afwijking op het bindvlies vanwege de oogontsteking. Zij heeft vervolgens conform de NHG-standaard bij oogontsteking gehandeld. Nu vaststaat dat verweerster heeft gehandeld en mocht handelen conform de NHG-standaard Het rode oog, faalt dit klachtonderdeel en komt het RTG niet toe aan de overige klachtonderdelen. De klacht is kennelijk ongegrond.

Oordeel CTG

Het CTG gaat uit van dezelfde feiten en omstandigheden. Anders dan de huisarts heeft betoogd, is klager ontvankelijk in zijn beroep, ondanks dat zijn beroepschrift per e-mail is ingediend. De reden hiervoor is dat het RTG heeft nagelaten klager erop te wijzen dat hij zijn beroepschrift niet rechtsgeldig heeft ingediend en dat niet is gebleken dat de huisarts zich hierdoor onvoldoende heeft kunnen verweren. Evenwel betekent dit niet dat indiening per e-mail vanaf nu toelaatbaar is, nu het aan de wet- en regelgever is dit eerst in de wet te regelen.

Wat betreft de behandeling van het beroep, geldt dat het CTG tot dezelfde bevindingen is gekomen als het RTG Den Haag. Het beroep wordt verworpen.

mr. M.T. Schagen

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 20-09-2018

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2018:243

Zaaknummer: c2018.075

Advocaten: J.C.C. Leemans

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager mocht erop vertrouwen dat door het ondertekenen van het behandelplan en de betalingsvoorwaarde daarbij, dit behandelplan definitief was. Na het tekenen verbreekt verweerster, tandarts, de behandelovereenkomst omdat zij voor de uitvoering ervan over onvoldoende expertise beschikt. Door haar handelen heeft zij echter de indruk gewekt dat zij in staat was dit behandelplan uit te voeren. Gebrek aan expertise vormt een zwaarwichtige omstandigheid om een behandelovereenkomst te verbreken, echter onder deze omstandigheden had verweerster klager er dan wel duidelijk van op de hoogte moeten stellen dat het ging om een voorlopig behandelplan. De klacht hierover is gegrond, verweerster krijgt een waarschuwing.

Feiten

Klager heeft op 7 december 2017 verweerster, tandarts, bezocht voor behandeling van zijn gebit. Tijdens dit consult zijn afdrukken ten behoeve van een wax-up gemaakt van het gebit van klager en heeft verweerster met hem het behandelplan opgesteld, met totale kosten van € 8184,54. Klager heeft onder dit plan zijn paraaf gezet en een document getekend waarin stond dat hij voorafgaand aan de behandeling de volledige rekening moest voldoen. Op 30 december 2017 is klager een rekening gestuurd voor het consult van 7 december 2017, waarbij ook het maken van een OPG in rekening was gebracht (het maken van een OPG was 7 december echter niet gelukt in verband met een haperend apparaat, waardoor toen een wax-up is gemaakt). In januari 2018 heeft verweerster het behandelplan van klager intern voorgelegd aan haar collega's. Tijdens dat overleg is besloten dat binnen het centrum waar verweerster werkte onvoldoende expertise aanwezig was om klager te behandelen. Op 23 en 26 januari 2018 heeft verweerster klager hiervan op de hoogte gesteld en hem doorverwezen, waarna op 29 januari 2018 de rekening van 30 december 2017 volledig is gecrediteerd.

Klager verwijt verweerster dat de behandeling niet is doorgegaan, contractbreuk, fraude en

schending van haar beroepsgeheim. Ook stelt hij financiële schade te hebben geleden, waarvoor hij vergoeding wenst.

Oordeel

Voor zover het klaagschrift ingaat op aansprakelijkheid en schade is de klacht niet-ontvankelijk, nu het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) Den Haag daar niet over kan oordelen.

Het eerste klachtonderdeel gaat over de contractbreuk van klaagster. Verweerster was verantwoordelijk voor de behandeling van klager. Zij heeft, zonder enig voorbehoud en nog voor een wax-up of OPG was gemaakt, een uitvoerig (en kostbaar) behandelplan opgesteld en door klager laten tekenen. Onder deze omstandigheden mocht klager erop vertrouwen dat er een behandelovereenkomst tot stand was gekomen, die in beginsel niet eenzijdig verbroken kon worden. Na het maken van een wax-up constateerde verweerster dat het behandelplan maar weinig afweek van een behandelplan van een eerdere tandarts, waar klager zich niet in had kunnen vinden. Ook realiseerde zij zich pas daarna dat de uitvoering voor haarzelf teveel zou zijn. Door de uitgebreidheid van het plan en door de ondertekening van klager inclusief de betalingsvoorwaarde heeft verweerster echter de indruk gewekt in staat te zijn dit behandelplan uit te voeren. Dit had zij kunnen voorkomen door klager te vertellen dat het een voorlopig plan was en de wax-up en OPG moesten worden afgewacht voor dit definitief kon worden. Dat heeft verweerster nagelaten. Dit klachtonderdeel is dus gegrond.

Het tweede klachtonderdeel betreft de klacht dat verweerster heeft gefraudeerd door op 30 december 2017 een OPG te declareren terwijl die niet is gemaakt. Verweerster heeft voldoende aannemelijk gemaakt dat dit berust op een vergissing. Daarbij is deze rekening gecrediteerd. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Verweerster krijgt een waarschuwing.

mr. M.T. Schagen

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 11-09-2018

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2018:143

Zaaknummer: 2018-050

Advocaten: M.C. Hazenberg

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG

ANNOTATIE

(Getuigen)bewijsrecht in ontbindingsprocedures.***mr. J.J.W. van Mens en I.M.A. Lemmers*****1. Inleiding**

In GZR Updates werd kortgeleden de zaak besproken van een arts-microbioloog tegen de stichting Certe Laboratorium voor infectieziekten (GZR 2018-0374). In die zaak (een ontbindingsprocedure) bepaalde de Hoge Raad dat de rechter het verzoek van de arts om getuigenbewijs te mogen leveren tegen het door Certe gestelde disfunctioneren had moeten honoreren. Omdat dat in ontbindingsprocedures vrij uitzonderlijk is, maar in het nieuwe ontslagrecht waarschijnlijk vaker zal voorkomen, is het relevant om daar aandacht voor te hebben.

Sinds 2002 staat in artikel 284 lid 1 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering dat het wettelijk bewijsrecht uit de dagvaardingsprocedure van overeenkomstige toepassing is in de verzoekschriftprocedure, *tenzij* de aard van de zaak zich hiertegen verzet. In ontbindingsprocedures kwam het zelden voor dat kantonrechters getuigen hoorden omdat het snelle karakter (de aard) van zo'n ontbindingsprocedure zich niet leent voor het horen van getuigen. Het horen van getuigen leidt immers tot een maandenlange vertraging. Sinds 1 juli 2015 bestaat deze *tenzij*-regel echter niet meer. De vraag is of het bewijsrecht in ontbindingsprocedures nu wezenlijk is veranderd en of er sprake is van een ruimere mogelijkheid tot bewijslevering.

2. Juridisch kader

Het bewijsrecht van het civiele procesrecht is geregeld in de negende afdeling van de tweede titel van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv). De basis ligt in artikel 149 Rv. Hieruit volgt dat de rechter de feiten vaststelt op basis van hetgeen door partijen over en weer is gesteld en betwist. Vervolgens kan uit artikel 150 Rv worden afgeleid dat de partij die de bewijslast draagt en die een daartoe strekkend voldoende specifiek en ter zake dienend bewijsaanbod doet, door de rechter tot bewijs van zijn stellingen wordt toegelaten.

Het recht op getuigenbewijs is vastgelegd in artikel 166 lid 1 Rv, een recht dat meebrengt dat de rechter een aanbod tot het leveren van zulk bewijs alleen op relevante en voldoende gronden van de hand mag wijzen. Het getuigenbewijs moet wel bij wet zijn toegelaten en de te bewijzen aangeboden feiten moeten betwist zijn en tot de beslissing van de zaak kunnen leiden. Het bewijsaanbod mag niet 'te vaag', 'niet serieus gemeend' of 'tardief' zijn, maar het mag niet worden gepasseerd op grond van een prognose omtrent het resultaat van de bewijsvoering.[1]

Op grond van artikel 248 lid 1 Rv is het bewijsrecht uit afdeling 9 titel 2 Rv van overeenkomstige toepassing op de verzoekschriftprocedure, tenzij de aard van de zaak zich hiertegen verzet.

Met de inwerkingtreding van de Wet werk en zekerheid per 1 januari 2015 veranderde het ontslagrecht en het daarop betrekking hebbende procesrecht drastisch.

Vóór de Wwz[2]

Vanaf 1988 werd de vraag aan de orde gesteld of het wettelijk bewijsrecht van overeenkomstige toepassing moest zijn in de verzoekschriftprocedure. In 1999 is de Hoge Raad 'om' gegaan. Er werd afgestapt van de tot dan toe geldende uitsluiting van het wettelijk bewijsrecht in verzoekschriftprocedures, onder verwijzing naar artikel 6 EVRM.[3] Hierop maakte de Hoge Raad wel een uitzondering: op de hoofdregel dat het bewijsrecht van overeenkomstige toepassing is op verzoekschriftprocedures, luidde de uitzondering 'tenzij de aard van de verzoekschriftprocedure zich tegen toepasselijkheid van de betrokken bepaling verzet'. In 2000 oordeelde de Hoge Raad dat deze uitzondering van toepassing was op de ontbindingsprocedure. In de beschikking *Kuijper/ING Bank* werd geoordeeld dat de opvatting van de rechtbank, dat de aard van de onderhavige ontbindingsprocedure zich niet leent voor (getuigen)bewijs of deskundigenonderzoek, geen blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting.[4] Sinds 2002 is het huidige artikel 284 lid 1 Rv in de wet opgenomen, waarin is aangesloten bij bovenstaande jurisprudentie van de Hoge Raad: het wettelijk bewijsrecht uit de dagvaardingsprocedure is van overeenkomstige toepassing in de verzoekschriftprocedure, tenzij de aard van de zaak zich hiertegen verzet. Dit gold onder andere voor de ontbindingsprocedure ex artikel 7:685 (oud) BW. Argument was dat het spoedeisende karakter vergde dat er een snelle beslissing over het voortbestaan van de arbeidsovereenkomst werd gemaakt en derhalve het bewijsrecht buiten toepassing moest blijven. Aannemelijk maken was voldoende.

In de ontbindingspraktijk vond deze zogenoemde tenzij-clausule nagenoeg standaard toepassing en werd dikwijls overwogen dat niet tot het horen van getuigen kon worden

overgegaan vanwege het snelle karakter van de ontbindingsprocedure.[5]

Sinds de Wwz

Hoewel de wetsgeschiedenis nog onduidelijk is, tegenstrijdig lijkt en soms vanuit de oude opvatting lijkt te redeneren,[6] bracht de rechtsontwikkeling sinds de Wwz verandering in de oude benadering. De Hoge Raad oordeelde in de *Mediant*-beschikking van 22 december 2016 dat de uitzondering, zoals in het oude recht gehanteerd, niet langer opgaat omdat tegen de ontbindingsbeschikking tegenwoordig hoger beroep en cassatie openstaan.[7]

De Hoge Raad maakte duidelijk dat het argument ‘snelheid’ niet langer kon worden gebruikt om uitsluiting van het bewijsrecht en de daaraan verbonden aannemelijkheidsmaatstaf te rechtvaardigen. De uitzonderingspositie wordt opgeheven. Hieruit kan worden afgeleid dat voor alle ontslagprocedures die thans worden ingeleid met een verzoekschrift, in beginsel het wettelijk bewijsrecht van toepassing is.

3. Het bewijsrecht en aannemelijk maken

Op 16 februari jl. zorgde de Hoge Raad sinds de *Mediant*-uitspraak voor wat verheldering door twee beschikkingen inzake *Decor Handelsmaatschappij* en *ICT-bedrijf B&C*.^[8] Hier waren respectievelijk de redelijke gronden inzake disfunctioneren (d-grond) en een verstoorde arbeidsrelatie (g-grond) aan de orde. De Hoge Raad ging in deze zaken onder meer in op welke maatstaf de rechter dient te hanteren bij beoordeling van de redelijke gronden en welke eisen worden gesteld aan het bewijs van de relevante feiten.

De beschikkingen van 16 februari 2018

In beide zaken heeft de kantonrechter de arbeidsovereenkomst ontbonden zonder getuigen te horen. In de eerste zaak (*Decor*) verzocht de werkgever de arbeidsovereenkomst te ontbinden wegens disfunctioneren. Het hof oordeelde dat de werkgever voldoende aannemelijk had gemaakt dat sprake was van disfunctioneren en dat de werknemer voldoende in de gelegenheid was gesteld zich te verbeteren terwijl herplaatsing niet meer in de rede lag. In de tweede zaak (*B&C*) speelde een soortgelijke discussie met betrekking tot een verstoorde arbeidsrelatie. Het hof oordeelde dat voldoende aannemelijk was gemaakt dat de samenwerking met zowel collega's als leidinggevende en de directie in de loop van de tijd zodanig was verslechterd dat sprake was van een arbeidsverhouding die ernstig en duurzaam was verstoord terwijl herplaatsing niet in de rede lag. Beide werknemers vonden het niet genoeg dat de ontbindingsgrond aannemelijk was gemaakt, zij wilden dat daarvoor bewijs geleverd werd c.q. dat zij in staat werden gesteld tegenbewijs te leveren. De Hoge Raad oordeelde echter dat de hoven in beide zaken uit de vaststaande feiten mochten afleiden dat

het disfunctioneren, dan wel de verstoorde arbeidsrelatie, voldoende aannemelijk was gemaakt. Ter onderbouwing verwees de Hoge Raad bij disfunctioneren naar de parlementaire geschiedenis waaruit blijkt dat het aan de werkgever is om te beoordelen of een werknemer voldoet aan de eisen die inherent aan de functie zijn zolang hij in redelijkheid tot zijn besluit heeft kunnen komen. Voor de verstoorde arbeidsrelatie noemt de wettekst dat relevant is dat ‘in redelijkheid niet van de werkgever kan worden gevergd de arbeidsrelatie in stand te houden’.

Gezien het bovenstaande lijkt het erop dat getuigenbewijs niet snel zal worden toegelaten en dat de rechter een terughoudende rol heeft c.q. slechts marginaal toetst daar waar het gaat om de vaststelling of een werknemer onvoldoende functioneert dan wel of er sprake is van een verstoorde arbeidsrelatie.

Uit het op 29 juni 2018 door de Hoge Raad gewezen arrest kan onzes inziens echter de voorzichtige conclusie worden getrokken dat als een werknemer stevig verweer voert en getuigenbewijs aanbiedt, de rechter vaker getuigen moet gaan horen.

4. Hoge Raad 29 juni 2018, GZR 2018-0374

Werkneemster was sinds 1992 als arts-microbioloog in dienst bij de stichting Certe Laboratorium voor infectieziekten. Vakinhoudelijk functioneerde zij naar tevredenheid, maar werkgeefster was van mening dat er sprake was van structurele samenwerkings- en communicatieproblemen. Na een verbetertraject volgde de conclusie dat de coaching geen zichtbaar effect had gehad en niet had geleid tot gedragsverbeteringen. De arbeidsovereenkomst werd door de kantonrechter ontbonden op grond van disfunctioneren ex artikel 7:669 lid 3 sub d BW. Werkneemster stelde hoger beroep in en deed een bewijsaanbod van schriftelijke steunbetuigingen en getuigenverklaringen over haar functioneren en communiceren. Het hof oordeelde dit hoger beroep ongegrond en liet de ontbinding in stand. Bij de Hoge Raad klaagt werkneemster erover dat het bewijsaanbod zonder motivering is gepasseerd.

Hoge Raad

De Hoge Raad volgde de eerder gewezen *Mediant*- en *Decor*-beschikkingen en overwoog als volgt in rechtsoverweging 3.3.4:

‘Zoals volgt uit HR 23 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2998, NJ 2017/203, rov. 3.15-3.19 (Mediant) en HR 16 februari 2018, ECLI:NL:HR:2018:182, rov. 3.4.2-3.4.3 (Decor), zijn in ontbindingsprocedures als de onderhavige de wettelijke bewijsregels van overeenkomstige toepassing. Dit brengt onder meer mee dat de werkgever de feiten en omstandigheden die hij aan

zijn ontbindingsverzoek ten grondslag heeft gelegd, bij voldoende gemotiveerde betwisting door de werknemer, zal moeten bewijzen (zie de Decor-beschikking, rov. 3.4.3).

Dit brengt verder mee dat de werknemer die bewijs heeft aangeboden van door hem aangevoerde feiten en omstandigheden die zich lenen voor bewijslevering en die tot een ander oordeel kunnen leiden over de feiten en omstandigheden ten aanzien waarvan de werkgever de bewijslast draagt, tot levering van dat tegenbewijs moet worden toegelaten.

Van de toepasselijkheid van de wettelijke bewijsregels moet worden onderscheiden de vraag of sprake is van disfunctioneren in de zin van art. 7:669 lid 3, onder d, BW. Met betrekking tot dat laatste heeft de werkgever een zekere beoordelingsruimte (Kamerstukken II 2013-2014, 33 818, nr. 3, p. 44-45). De rechter zal dit in zijn oordeelsvorming moeten betrekken door te onderzoeken of, uitgaande van de feiten en omstandigheden die – zo nodig na bewijslevering – zijn komen vast te staan, in redelijkheid kan worden geoordeeld dat sprake is van disfunctioneren van de werknemer in de genoemde zin (zie de Decor-beschikking, rov. 3.4.4).’

Vervolgens kwam de Hoge Raad tot de conclusie dat werkneemster de feiten en omstandigheden die werkgeefster aan het ontbindingsverzoek ten grondslag had gelegd, gemotiveerd had betwist. Om die reden moest ze worden toegelaten tot het leveren van bewijs.

5. Conclusie

Hoewel het bewijsrecht dus onverkort van toepassing is in de ontbindingsprocedure, wil dat niet altijd zeggen dat een werknemer (of een werkgever) per definitie wordt toegelaten tot het leveren van getuigenbewijs. Uit de Decor-beschikking van de Hoge Raad volgt namelijk dat ten aanzien van inhoudelijke gevolgtrekkingen de werkgever (slechts) aannemelijk moet maken dat uit de feiten deze gevolgtrekking, de ontslaggrond, zich voordoet. Een zekere mate van beoordelingsruimte waarbij de rechter niet op de stoel van de werkgever lijkt te willen zitten. Dat geldt tenminste zo voor de d- en g-grond.[9] Het verschil met het recht vóór de Wwz is de wijze van het vaststellen van feiten. Daarop is tegenwoordig het bewijsrecht van toepassing, waardoor een aanbod tot getuigenbewijs niet meer zonder nadere motivering door de rechter terzijde geschoven kan worden.

De Hoge Raad zet de lijn wel door zoals hij dat in de Mediant- en Decor/B&C-beschikkingen heeft ingezet, maar in de Certe-beschikking draagt hij de rechter wel op om bij het passeren van een bewijsaanbod duidelijk aan te geven dat dat bewijs niets toevoegt. Onzes inziens zal dit ertoe leiden (en is in onze praktijk ook al gebleken) dat rechters minder makkelijk om het bewijsaanbod (van zowel werknemer als werkgever) heen kunnen.

Daar waar voorheen de ontbindingsprocedure meestal slechts een verzoek- en verweerschrift kende en eindigde met een beschikking na een zitting, zullen in de toekomst dit soort procedures aanzienlijk langer kunnen gaan duren vanwege getuigen- (en contra getuigen)verhoren. Dat recht op (getuigen)bewijs geldt overigens niet alleen voor de verwerende (werknemer) partij, maar ook voor de verzoekende (werkgever) partij indien die in het verzoekschrift aanbiedt om de stellingen/gronden door middel van getuigen te bewijzen.

mr. J.J.W. van Mens, advocaat arbeidsrecht en I.M.A. Lemmers student stagiaire AKD

Noten

- [1] C.J.J.C. van Nispen, in: *T&C Burgerlijke Rechtsvordering* 2018, art. 166 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, aant. 2.
- [2] D.M.A. bij de Vaate, *Handboek arbeidsprocesrecht*, Den Haag: Boom Juridisch 2018, p. 227-229.
- [3] HR 28 mei 1999, *NJ* 1999/694.
- [4] HR 29 september 2000, *NJ* 2001/302.
- [5] Zie onder andere Hof Den Haag 24 maart 2015, ECLI:NL:GHDHA:2015:629; Hof 's-Gravenhage 21 oktober 2009, *JAR* 2010/15; Rb. Zeeland-West-Brabant 24 juni 2013, *RAR* 2013/153; Ktr. Haarlem 16 maart 2011, *RAR* 2011/83; Ktr. Alkmaar 12 oktober 2010, *JAR* 2010/299; Ktr. Utrecht 19 juli 2012, ECLI:NL:RBUTR:2012:BX3475; Ktr. Nijmegen 2 juli 2010, *JAR* 2010/224; Ktr. Amersfoort 2 april 2010, ECLI:NL:RBUTR:2010:BN3567; Ktr. Arnhem 20 maart 2010, ECLI:NL:RBARNH:2010:BM3490; Ktr. Utrecht 12 februari 2008, *RAR* 2008/95; Ktr. Nijmegen 3 maart 2005, *JAR* 2005/72; Ktr. Bergen op Zoom 23 augustus 2004, *RAR* 2005/8; Ktr. Amsterdam 16 april 2004, *JAR* 2004/121; Ktr. Middelburg 26 oktober 2003, *JAR* 2004/142; Ktr. Amsterdam 17 juli 2001, *JAR* 2001/162.
- [6] *Kamerstukken II* 2013/14, 33818, 3, p. 38.
- [7] HR 23 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2998 (*Mediant*).
- [8] HR 16 februari 2018, ECLI:NL:HR:2018:182 (*Decor Handelsmaatschappij*); HR 16 februari 2018, ECLI:NL:HR:2018:220 (*ICT-bedrijf B&C*).
- [9] Zie in dit licht ook: A.M. van Capelle, '„Hard” bewijs voor ontslaggronden versus de beoordelingsvrijheid van de werkgever', *ArbeidsRecht* 2018/23. Hij vermoedt dat naast de d- en g-grond ook beoordelingsruimte voor de werkgever bestaat bij de e- en c-grond.

RECHTSPRAAK

X/Y

Een vordering tot het verstrekken van gevoelige gegevens aan een geheimhouder is op de Nederlandse Antillen (anders dan in Nederland) niet mogelijk.

Feiten

De officier van justitie op de Nederlandse Antillen vordert bij de rechter-commissaris een machtiging tot het vorderen van onder het Sint Maarten Medical Centre berustende gegevens over een overleden patiënt.

Oordeel De vordering van de officier van justitie wordt onder verwijzing naar artikel 177t lid 2 WvSV afgewezen. Immers, deze bepaling verbiedt een dergelijke vordering aan onder meer een geheimhouder. Deze wettelijke regeling wijkt af van de Nederlandse wetgeving, waarin uit artikel 126nf Sv jo. artikel 96 Sv volgt dat verschoningsgerechtigden niet aan de vordering behoeven te voldoen. De Nederlandse wetgeving kent evenwel niet een dergelijk verbod.

mr. J.F.M. Wasser

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 12-09-2018

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2018:151

Zaaknummer: 2018-99

RECHTSPRAAK

X/Y

De Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden oordeelt met betrekking tot een drietal punten dat de zorgaanbieder, gezien de feiten en omstandigheden, niet in strijd met de Wmcz heeft gehandeld. Er was sprake van een aantal omstandigheden, zoals het ontbreken van een actueel medezeggenschapsreglement en een verstoorde samenwerking binnen de Centrale Cliëntenraad (CCR) en tussen de CCR en de bestuurder. Bij het besluit tot opheffing van clustercliëntenraden en het vaststellen van een nieuw reglement in de zin van artikel 2 lid 2 Wmcz heeft de zorgaanbieder zorgvuldig en conform de Wmcz gehandeld. Ook ten aanzien van het aanstellen en benoemen van nieuwe leden voor de Centrale Cliëntenraad heeft de zorgaanbieder niet in strijd met de Wmcz gehandeld. Met betrekking tot het vierde punt, het eenzijdig opzeggen van het lidmaatschap van een belangenorganisatie, oordeelt de LCvV dat dit niet eenzijdig door de zorgaanbieder kan worden besloten en uitgevoerd. De afspraken over de materiële middelen en de invulling ervan dienen door de cliëntenraad en zorgaanbieder samen gemaakt te worden. In casu is door de zorgaanbieder van het besluit teruggekomen.

Feiten

Er wordt door leden van twee voormalige clustercliëntenraden van een zorgaanbieder aan de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (LCvV) verzocht om een uitspraak te doen over een viertal punten, te weten: de aanstelling/benoeming van nieuwe leden voor de Centrale Cliëntenraad (CCR), het besluit tot opheffing van de clustercliëntenraden, het besluit tot vaststelling van een nieuw artikel 2 lid 2 Wmcz-reglement en het niet langer vergoeden van de kosten voor aansluiting bij KansPlus vanaf 2016 door de zorgaanbieder.

Oordeel

Met betrekking tot de aanstelling/benoeming van nieuwe CCR-leden concludeert de LCvV op grond van de stukken en het verhandelde ter zitting dat er sprake was van een verstoorde samenwerking – zowel binnen de CCR als tussen de zorgaanbieder en bepaalde cliëntenraadsleden. Drie CCR-leden (de helft van het gremium) besloten af te treden. Er was geen actueel en bruikbaar medezeggenschapsreglement met daarin regels/afspraken over de wijze van benoeming van cliëntenraadsleden. Deze omstandigheden maken dat de LCvV het billijk en niet in strijd met de Wmcz acht dat de bestuurder – ook om uit de impasse te raken – het aanstellen en benoemen van nieuwe CCR-leden en een nieuwe CCR-voorzitter naar zich toe trekt. Overigens merkt de LCvV nog op dat de zittende leden destijds in eerste instantie ook niet negatief hebben gereageerd op het besluit van de bestuurder. Vervolgens oordeelt de LCvV ten aanzien van de opheffing van clusterraden, het besluit tot invoering van een nieuwe structuur en de vaststelling van een nieuwe regeling dat deze zaken verband met elkaar hebben. Aangegeven wordt dat door de bestuurder vanaf het moment dat de divisiestructuur verdween vanwege een reorganisatie voor de medezeggenschap de Wmcz als leidraad is gehanteerd, waarbij door de bestuurder locatie- en cluster-overstijgende onderwerpen aan de CCR zijn voorgelegd. De zorgaanbieder heeft vervolgens een visiedocument opgesteld met de uitwerking van de nieuwe structuur en medezeggenschapsorganisatie. De LCvV oordeelt dat de bestuurder in het proces van de totstandkoming voldoende transparant heeft gewerkt. Ten aanzien van het besluit over de nieuwe structuur, de nieuwe regeling en de daaruit voortvloeiende opheffing van raden komt de leden van de voormalige clusterraden geen recht van advies toe, oordeelt de LCvV.

Ten slotte oordeelt de LCvV met betrekking tot het opzeggen van het lidmaatschap van KansPlus dat dit niet eenzijdig door een zorgaanbieder besloten en uitgevoerd kan worden. De afspraken over de (invulling van) de beschikbare materiële middelen dienen door de zorgaanbieder en de cliëntenraad samen te worden gemaakt. In casu is door de zorgaanbieder het besluit teruggedraaid.

mr. X.R. Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 10-08-2018

Zaaknummer: 18-003

RECHTSPRAAK

X/Y

Geen vervolging voor het overlijden van een hoogbejaarde bewoonster in een zorginstelling, nu het medisch handelen niet in strijd was met de wensen van de wettelijk vertegenwoordiger, er geen palliatieve sedatie was toegepast en niet blijkt van inadequaat medisch handelen. Voorts ontbreekt het causaal verband, zo ook opzet.

Feiten Klaagster meent dat bij het overlijden van haar 97-jarige moeder in een zorginstelling sprake is geweest van moord c.q. doodslag. Zij baseert dit op het feit dat haar moeder tot drie dagen voor haar overlijden geen zieke indruk maakte, maar dat aan haar vervolgens morfine is toegediend en palliatieve sedatie op haar is toegepast. Toen klaagster haar moeder in erbarmelijke toestand aantrof, werd haar niet meegedeeld dat haar moeder stervende was, maar dat zij slechts morfine had gekregen tegen pijn aan haar stuitje. Haar moeder zou ook hebben gezegd dat ze rechtop wilde zitten, 'anders ga ik dood'. Toen moeder drie dagen later overleed, werd aan klaagster door een verpleegster bevestigd dat palliatieve sedatie was toegepast. De IGJ ziet geen aanleiding voor een onderzoek. De IGJ meent dat geen aanleiding bestaat te veronderstellen dat wet- en regelgeving is overtreden of dat de kwaliteit van de geleverde zorg in het geding is. Uit onderzoek van de forensisch arts blijkt dat moeder matig tot ernstig dement was, ernstig hartfalen kende en daardoor feitelijk terminaal was. Van palliatieve sedatie is volgens de forensisch arts geen sprake; ter bestrijding van pijnklachten is haar morfine toegediend. Niet blijkt dat het medisch handelen haar levensduur heeft verkort; van opvallende handelingen is uit het medisch dossier volgens de forensisch arts ook niet gebleken. De officier van justitie zag geen aanleiding voor vervolging van de arts of medewerkers van de zorginstelling; daartegen komt klaagster bij het Gerechtshof 's-Hertogenbosch op.

Oordeel Bij de beoordeling betreft het hof dat klaagsters moeder op grond van een rechterlijke machtiging was opgenomen en dat niet blijkt dat de behandeling en verpleging is uitgevoerd in strijd met de wensen van haar wettelijk vertegenwoordiger. Het hof concludeert voorts dat geen palliatieve sedatie is toegepast en dat klaagsters moeder ernstig ziek was en in feite terminaal was. Uit met name het onderzoek door de IGJ en de forensisch arts komt niet naar

voren dat de beklaagden inadequaar of laakbaar medisch hebben gehandeld. Op grond daarvan oordeelt het hof dat, nog daargelaten dat de doodsoorzaak van de moeder van klaagster niet is komen vast te staan, onvoldoende wettig en overtuigend bewijs bestaat voor het verwijt dat beklaagden het overlijden van de moeder van klaagster hebben veroorzaakt. Voor zover dat causaal verband al wel zou kunnen worden vastgesteld, geldt dat bewijs ter zake opzet ontbreekt. Van andere strafbare feiten ontbreekt eveneens bewijs. Het hof wijst vervolgens de klacht af.

mr. J.F.M. Wasser

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 31-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3730

Zaaknummer: K16/0639

Wetsartikelen: 12 Sv, 287 Sr en 289 Sr

RECHTSPRAAK

X/Y

Na afloop van een strafzitting maakt, buiten de zittingszaal, de ene deskundige de andere deskundige uit voor 'charlatan'. Het hof besluit niet tot vervolging over te gaan, omdat de deskundige bij het RTG al een berisping hiervoor heeft gekregen, het RTG duidelijk was in zijn bewoordingen over het voorval en een dergelijke uitspraak onherroepelijk is.

Feiten

Klaagster en beklaagde waren beiden als deskundige bij een strafzitting bij het Hof 's-Hertogenbosch aanwezig. Beklaagde maakte als deskundige bezwaar tegen het horen van klaagster als deskundige. Toen beklaagde het woord werd ontnomen verliet deze de zittingszaal, en zou buiten de zittingszaal tegen een journalist hebben gezegd dat klaagster een charlatan is en dat zij aan gerichte misleiding van de rechtspraak doet uit winstbejag. Daags daarna functioneerden klaagster en beklaagde wederom als deskundige in een strafzaak, nu bij de Rechtbank Zutphen. Tijdens die zitting overhandigde beklaagde een brief aan de rechtbank waarin stond dat klaagster aan onwaarheden, onjuiste interpretaties en niet-relevante opmerkingen doet in de uitoefening van haar taak. Beklaagde is voor beide gedragingen door het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) te Eindhoven berispt. Deze uitspraak is onherroepelijk. Door klaagster is aangifte gedaan ter zake smaad en belediging. De officier van justitie heeft besloten niet tot vervolging over te gaan. Tegen deze beslissing klaagt klaagster nu bij het Gerechtshof 's-Hertogenbosch.

Oordeel Het hof ziet aanwijzingen dat sprake is geweest van strafbaar handelen en meent dat de voor smaad voorziene exceptie van 261 lid 3 Sr (te goeder trouw kunnen aannemen dat het algemeen belang het verwijt eiste) niet van toepassing lijkt. Niettemin vindt het hof vervolging niet zinvol, gelet op de duidelijke bewoordingen van het RTG en de door het RTG opgelegde maatregel van berisping.

mr. J.F.M. Wasser

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 04-05-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3729

Zaaknummer: K17/200345

Advocaten: E.P. Vroegh en G.J. van Oosten

Wetsartikelen: 12 Sv, 261 Sr en 266 Sr

RECHTSPRAAK

X/Y***Een klacht tegen de beslissing om een bedrijfsarts niet te vervolgen wordt afgewezen, omdat bewijs van valsheid in geschrift en bewijs van opzet op mishandeling ontbreekt.***

Feiten Klaagster was leerkracht bij een scholengemeenschap. Beklaagde is onder meer bedrijfsarts. Klaagster meldde zich ziek nadat overplaatsing in verband met pesten niet mogelijk was. De bedrijfsarts vermeldde in de rapportage: 'Ziekmelding uit de medische sfeer halen omdat er sprake is van een arbeidsconflict' en rapporteerde dat klaagster niet arbeidsongeschikt was door ziekte en/of gebrek, maar dat de klachten voortvloeiden uit een arbeidsgeschil. Geadviseerd werd om klaagster zo spoedig mogelijk hersteld te melden. Naar aanleiding van een rapportage van een gz-psycholoog werkzaam bij de GGZ heeft de bedrijfsarts evenwel haar advies heroverwogen. Een door klaagster ingediende klacht wordt gegrond verklaard: het Regionaal Tuchtcollege van de Gezondheidszorg komt tot het oordeel dat de bedrijfsarts bij het aanvankelijke consult in haar zorgplicht als bedrijfsarts te kort was geschoten doordat niet is gebleken van voldoende deugdelijk onderzoek naar klaagsters klachten. Het RTG legde vervolgens aan de bedrijfsarts een waarschuwing op. Tegen de bedrijfsarts wordt aangifte gedaan ter zake van valsheid in geschrift c.q. valse verklaring door een arts en/of mishandeling. De rapportage van de bedrijfsarts zou valselijk zijn opgemaakt en de klachten van de leerkracht zouden als gevolg daarvan zijn toegenomen. De officier van justitie heeft echter besloten geen vervolging in te stellen. Tegen deze beslissing komt klaagster nu bij het gerechtshof op.

O oordeel

Het gerechtshof oordeelt dat het feit dat het RTG de maatregel van waarschuwing heeft opgelegd in verband met een onvoldoende deugdelijk onderzoek, nog niet betekent dat de bedrijfsarts daarmee strafrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Nu de bedrijfsarts – blijkens haar verweer bij het RTG – ervan overtuigd was dat zij rapporteerde conform de waarheid ontbreekt het bewijs van valsheid in geschrift. Aanwijzingen dat opzet bestond op het toebrengen van pijn of letsel c.q. benadeling van de gezondheid, als bedoeld in artikel 300 Sr,

ontbreken ook. Nu niet redelijkerwijs valt te verwachten dat een vervolging tot een veroordeling zal leiden, wordt de klacht afgewezen. Het hof oordeelt voorts een vervolging niet opportuun.

mr. J.F.M. Wasser

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 23-01-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3728

Zaaknummer: K17/200082

Wetsartikelen: 12 Sv, 225 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

X/Y

Er wordt een klacht ingediend tegen een physician assistant. Ten tijde van het klachtwaardig geacht handelen viel dit handelen nog niet onder het tuchtrecht van de Wet BIG. Klaagster wordt daarom niet-ontvankelijk verklaard.

Feiten

Klaagster heeft op 19 februari 2014 een laparoscopische cholecystectomie (verwijdering van de galblaas) ondergaan. Klaagster is zelf als verpleegkundige werkzaam in het ziekenhuis alwaar zij die ingreep heeft ondergaan. Verweerster was als physician assistant werkzaam op de afdeling waar klaagster na de voornoemde ingreep is verpleegd.

Klaagster verwijt verweerster dat zij heeft verzuimd om tijdig en adequaat actie te ondernemen op de bij klaagster exponentieel stijgende CRP-waarde na de ingreep.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Zwolle (RTG) overweegt in deze kwestie ten eerste dat ieder die ingevolge artikel 47 lid 2 Wet BIG in het BIG-register is ingeschreven, ingevolge artikel 47 lid 1 Wet BIG is onderworpen aan tuchtrechtspraak.

Physician assistants waren oorspronkelijk niet BIG-geregistreerd. Op hen was vanaf 1 januari 2012 wel van toepassing het ‘Tijdelijk besluit zelfstandige bevoegdheid physician assistant’ (‘Tijdelijk besluit’).

In het Tijdelijk besluit zijn in artikel 5 de competenties van een physician assistant genoemd, is in artikel 6 het deskundigheidsgebied omschreven en is in artikel 7 aan de physician assistant de bevoegdheid toegekend om de in dat artikel genoemde voorbehouden handelingen te verrichten. Deze tijdelijke toekenning aan andere beroepsgroepen dan de beroepsgroepen die de Wet BIG expliciet noemt om voorbehouden handelingen te verrichten is gebaseerd op artikel 36a van de Wet BIG (het zogenoemde experimenteerartikel). Om de uitvoering van deze risicovolle handelingen, die immers toegekend werd aan niet-BIG

geregistreerden en dus niet aan tuchtrecht onderworpen beroepsbeoefenaren, binnen het bereik van het tuchtrecht te houden, bepaalt het zesde lid van genoemd artikel 36a Wet BIG dat de beroepsbeoefenaar als omschreven in een Tijdelijk besluit *voor wat betreft het verrichten van in dat besluit genoemde handelingen* aan tuchtrecht is onderworpen. Dit met dien verstande dat slechts de maatregelen van waarschuwing, berisping en geldboete mogelijk zijn (schorsing of doorhaling van een niet-BIG-geregistreerde beroepsbeoefenaar is immers niet mogelijk). De per 1 september 2018 in werking getreden wijziging van artikel 3 Wet BIG heeft daarenboven geen terugwerkende kracht.

Uit het wettelijk systeem volgt dat verweerster in 2014, toen het handelen c.q. nalaten waarover wordt geklaagd zich afspeelde, slechts aan tuchtrecht was onderworpen ter zake van het verrichten van een voorbehouden handeling als genoemd in het Tijdelijk besluit. Er wordt in deze zaak niet geklaagd over een voorbehouden handeling. Dat betekent dat klaagster niet-ontvankelijk is in haar klacht. Dat verweerster zou hebben verzuimd adequaat gevolg te geven aan het bepaalde in artikel 6, lid 2c van het Tijdelijk besluit, zoals door klaagster nog aangevoerd in het aanvullend klaagschrift, doet hieraan niet af omdat genoemd artikel het deskundigheidsgebied van een physician assistant omschrijft en vermeend handelen in strijd hiermee geen tuchtrechtelijke aansprakelijkheid in het leven roept. Dat hierop geen specifiek verweer is gevoerd, doet daaraan niet af. Het is de taak van het RTG om zelfstandig de ontvankelijkheid van een klacht te beoordelen en ervoor zorg te dragen dat geen handelingen tuchtrechtelijk worden getoetst die niet onder het tuchtrecht vallen.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 10-09-2018

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2018:155

Zaaknummer: 135/2018

Advocaten: J.C.C. Leemans

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG en 3 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Klaagster stelt dat zij ten onrechte na een week ontslagen is uit de zorginstelling, een instelling voor geestelijke gezondheidszorg; de gestelde behandeldoelen waren nog niet behaald. Klaagster voert aan dat de behandelend arts tijdens het ontslaggesprek geen toetsing heeft verricht. Klaagster verlangt een vergoeding vanwege geleden immateriële en materiële schade. De zorginstelling stelt dat het voor klaagster duidelijk was dat het een zogenoemde time-out opname betrof, waarmee zij heeft ingestemd. Zowel de behandelend arts als een team heeft getoetst en geconcludeerd dat klaagster naar huis kon; hiervan kunnen echter geen stukken worden overlegd. De Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg geeft aan dat zij niet kan vaststellen of toetsing heeft plaatsgevonden en of deze zorgvuldig was. Geoordeeld wordt dat de zorginstelling niet aan haar zorgplicht heeft voldaan. De Geschillencommissie verklaart de klacht gegrond. De verlangde schadevergoeding wordt echter afgewezen; het causaal verband tussen de schade en het handelen van de zorginstelling is onvoldoende aangetoond.

Feiten

Klaagster stelt dat zij na opname van een week ten onrechte uit de kliniek is ontslagen. De opnamedoelstellingen – rust, nachtrust en een regelmatig eetpatroon – die een week eerder tijdens het intakegesprek waren besproken, zijn volgens klaagster niet behaald. Daarnaast voert klaagster aan dat de behandelend arts een nare houding aannam tijdens het ontslaggesprek. Bij aanvang van het gesprek gaf hij aan: 'U gaat hoe dan ook vandaag naar huis'. Tevens weigerde de behandelend arts contact op te nemen met de behandelend psychiater van klaagster. Aangevoerd wordt dat de behandelend arts onzorgvuldig en onjuist

heeft gehandeld. Hij heeft hiermee schade toegebracht, waar klaagster dagelijks veel last van heeft. Klaagster hoorde pas later, na het opnamegesprek, dat het een zogenoemde time-out opname betrof. Ter zitting wordt door de partner van klaagster aangevoerd dat zij, gelet op haar medische geschiedenis, verwachtte dat de opname verlengd zou worden. Tijdens het ontslaggesprek heeft de arts geen toetsing gedaan. De klachten van klaagster zijn tijdens het ontslaggesprek besproken, waaronder de ernst van de slapeloosheid. Een onderbouwing voor het ontslag is niet gegeven en op vragen werd niet geantwoord. Klaagster verlangt een bedrag van € 5000 als vergoeding voor immateriële schade en € 3800 voor schade geleden als gevolg van het opnemen van vijftien vrije dagen door haar partner om voor klaagster te zorgen en haar veiligheid te waarborgen.

De zorginstelling voert aan dat het een zogenoemde time-out opname betrof; een in tijd beperkte opname met vooraf duidelijkheid over de einddatum. Gezien de behandeldoelen van klaagster voldoet een opname van zeven dagen aan de professionele standaard. De opnameperiode van een week is tijdens het opnamegesprek en in eerdere gesprekken met klaagster besproken. Zij is hiermee akkoord gegaan. Dit is later nogmaals telefonisch met klaagster en haar man besproken, waarbij ook begrip is getoond voor de moeite die klaagster had met de termijn. Daarbij zijn ook alternatieve mogelijkheden besproken; deze heeft klaagster afgewezen. Door de behandelend arts is tijdens het ontslaggesprek getoetst en geconcludeerd dat geen sprake was van een zodanig ernstige mate van suïcidaliteit dat het onverantwoord was klaagster naar huis te laten gaan. Verder heeft de behandelend arts na dit gesprek direct contact gezocht met de behandelend psychiater en heeft hij de ambulant behandelaren verzocht diezelfde dag contact op te nemen met klaagster.

Met betrekking tot de communicatie tussen de behandelend arts en klaagster stelt de zorginstelling dat de beleving hiervan verschilt. De klachtencommissie van de zorginstelling heeft hierover aangegeven dat het aannemelijk is dat de relatie tussen de behandelend arts en klaagster negatief beïnvloed is door de houding van de partner van klaagster, waardoor het moeilijk is een constructief gesprek te voeren met klaagster.

Klaagster is al sinds 2000 onder behandeling bij de zorginstelling en haar rechtsvoorgangers. Er is sprake van complexe problematiek waarbij de zorginstelling probeert te komen tot een zo goed mogelijke behandeling en herstel van klaagster. Klaagster ervaart grote lijdensdruk, al vele jaren. Dit kan naar de mening van de zorginstelling niet alleen toe te rekenen zijn aan datgene dat in de klacht jegens de Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg (de geschillencommissie) is geuit. De zorginstelling aanvaardt geen aansprakelijkheid en stelt dat er geen aanleiding is voor toekenning van een schadevergoeding aangezien de onderbouwing hiervoor ontbreekt.

Ter zitting voert de zorginstelling onder meer aan dat niet alleen de behandelend arts maar ook een team van medewerkers de situatie hebben beoordeeld. Op grond van bevindingen vanuit de afdeling is vervolgens een afweging gemaakt. Door de zorginstelling zijn geen stukken uit het medisch dossier overlegd. Door de verpleging zijn wel aantekeningen gemaakt, echter deze vond de zorginstelling niet relevant om aan het dossier bij de geschillencommissie toe te voegen.

Oordeel

De overeenkomst tussen klaagster en de zorginstelling kwalificeert als een geneeskundige behandelingsovereenkomst in de zin van artikel 7:446 BW. De geschillencommissie geeft aan dat voor aansprakelijkheid van de zorginstelling vereist is dat voldoende aannemelijk is dat deze is tekortgeschoten in de uitvoering van de behandelingsovereenkomst. Deze tekortkoming moet aan de zorginstelling verweten kunnen worden en de cliënt moet daarvan nadeel hebben ondervonden.

De zorginstelling dient bij haar werkzaamheden de zorg van een goed hulpverlener in acht te nemen op grond van het bepaalde in artikel 7:453 BW. Deze zorgplicht houdt in dat de zorginstelling die zorg moet betrachten die een redelijk bekwaam en redelijk handelend vakgenoot/hulpverlener in dezelfde omstandigheden zou hebben betracht.

De geschillencommissie oordeelt ten aanzien van klacht als volgt. Op grond van de zorgplicht had bij het ontslag van klaagster een toetsing moeten plaatsvinden, waarbij minimaal getoetst diende te worden of de behandel doelstellingen waren behaald. De geschillencommissie kan niet vaststellen of de toetsing heeft plaatsgevonden, aangezien het verslag van het ontslaggesprek en het opgestelde behandelplan ontbreekt en het patiëntendossier niet is overlegd. De zorginstelling heeft aangegeven dat een toetsing heeft plaatsgevonden maar heeft nagelaten dit verder te onderbouwen. Hierdoor is het de geschillencommissie niet duidelijk geworden waarom klaagster ontslagen kon worden, niet anders dan dat geen sprake was van een dusdanige ernstige mate van suïcidaliteit dat het onverantwoord was om klaagster naar huis te sturen. Gelet op deze omstandigheden heeft de zorginstelling bij het ontslag niet aan haar zorgplicht voldaan. Geoordeeld wordt dat de zorginstelling niet heeft gehandeld zoals van een redelijk handelend en redelijk bekwaam hulpverlener verwacht mag worden en dat sprake is van een toerekenbare tekortkoming. Wat betreft de gewenste schadevergoeding geeft de geschillencommissie aan dat het causaal verband tussen de schade en het handelen van de zorginstelling onvoldoende is aangetoond. Zou dit verband er wel zijn dan geldt bovendien dat de (gevolg)schade op geen enkele wijze is onderbouwd. De verlangde schadevergoeding wordt afgewezen.

De geschillencommissie verklaart de klacht gegrond en veroordeelt de zorginstelling tot vergoeding aan klaagster van het betaalde klachtengeld van € 52,50 en wijst het meer of anders verzochte af.

mr. D.F.A. Kikken

Instantie: Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 29-03-2018

Zaaknummer: 112797

RECHTSPRAAK

X/Y

Klager vindt dat er sprake is van nalatigheid omdat verweester klager niet heeft onderzocht, met als gevolg een gemiste diagnose. De Geschillencommissie Huisartsen gaat uit van het journaal van de zorgaanbieders indien de inhoud hiervan niet wordt weerlegd of aannemelijk wordt gemaakt dat dit journaal onjuist is. Uit het journaal blijkt dat er wel onderzoek is gedaan. De Geschillencommissie Huisartsen oordeelt dat het door verweester ingezette beleid adequaat was en komt niet toe aan een beoordeling van de schade. De klacht is ongegrond.

Feiten

Klager heeft het geschil tegen zowel zijn toenmalig huisarts als tegen verweester voorgelegd. Verweester was in 2012 waarnemend huisarts in de praktijk van de toenmalige huisarts van klager en is nu de huidige praktijkhouder.

Uit het medisch dossier van klager blijkt dat in februari 2012 zijn scootmobiel op zijn rechterknie is terechtgekomen nadat hij tegen het trottoir reed. Er is op dat moment sprake van een zwelling en van asdrukpijn. Klager is later nogmaals op zijn rechterknie gevallen. Aangezien er geen aanwijzingen zijn voor een fractuur wordt een afwachtend beleid ingezet. Op 11 april 2012 wordt gemeld dat er verbetering is van de pijnklachten.

Twee dagen later valt klager op zijn linkerknie, hetgeen komt door de instabiele rechterknie. Op aanvraag van de dochter van klager volgt een aantal dagen later een verwijzing naar de orthopeed. Deze komt tot de conclusie dat er sprake is van een post-traumatische quadricepspees ruptuur van drie maanden oud. Eind oktober 2012 geeft klager aan dat het lopen met krukken steeds zwaarder wordt en dat hij een rollator wil.

Klager stelt dat verweester patiënt niet heeft onderzocht en dat zij heeft aangegeven dat de knie vanzelf moest genezen. Dit zou twee weken later zijn bevestigd door de vaste huisarts

van klager. Na drie weken heeft patiënt op eigen initiatief gevraagd om foto's. Op deze foto's is niets te zien. Verweerster stelt dat er direct röntgenfoto's zijn aangevraagd, informatie hierover ontbreekt in het medisch dossier.

Tijdens een later onderzoek in het ziekenhuis werd klager verteld dat hij binnen 24 uur na de val geopereerd had moeten worden in verband met gescheurde spieren. Ook is gebleken dat de knieschijf van klager in drie stukken was gebroken. In het ziekenhuis werd klager verteld nooit meer te kunnen lopen.

Verweerster stelt dat klager in zijn klacht aangeeft dat hij op 29 april 2012 is gevallen en dat hij dit een dag later aan de praktijk heeft gemeld. In dat geval zou klager vier dagen later door een orthopeed zijn gezien. Deze was, mede gezien de leeftijd van klager, diens medische voorgeschiedenis en medicatiegebruik terughoudend met een operatie en heeft een brace geadviseerd. Verweerster is van mening dat het na vijf jaar en meerdere keren vallen lastig is te beoordelen wanneer klager een volledige ruptuur heeft opgelopen. Verweerster constateert een discrepantie tussen het beloop, de data uit de klachtbrief en de informatie uit het journaal.

Klager stelt dat sprake is geweest van nalatigheid en van een medische fout, waardoor hij recht heeft op een schadevergoeding. Hij vordert een bedrag van € 15.000. De helft vordert hij van verweerster, de andere helft van zijn vroegere (vaste) huisarts.

Oordeel

De Geschillencommissie Huisartsen (de commissie) benadrukt dat beoordeeld dient te worden of de arts op basis van de wetenschap en kennis ten tijde van het verweten handelen de juiste afwegingen heeft gemaakt en de juiste beslissingen heeft gekomen. Kennis achteraf kan hierbij niet worden meegewogen. Klager en verweerster noemen verschillende momenten waarop het verweten consult zou hebben plaatsgevonden. Klager geeft aan de precieze datum niet te weten. Verweerster is van het handelen op de in het verweer genoemde datum, 17 februari 2012, uitgegaan. De commissie houdt deze datum aan.

Dat klager stelt niet te zijn onderzocht na de val is in strijd met het journaal en de gemaakte foto's. De commissie neemt aan dat op de foto's geen bijzonderheden te zien waren. Verder is meegewogen dat in de weken daarna geen contact is geweest en het ziekenhuis geen actie heeft ondernomen. Nergens wordt een gebroken knieschijf vermeld.

De commissie hecht veel waarde aan het journaal van de zorgaanbieders. Indien de inhoud hiervan niet wordt weerlegd of niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze onjuist is, wordt hiervan uitgegaan. De rol van verweerster is beperkt tot het afgelegde bezoek op 17 februari 2012. Vervolgens is zij niet meer bij klager betrokken geweest. Er is enkel contact geweest met

de vorige (vaste) huisarts van klager. Klager stelt dat verweester geen onderzoek heeft verricht. Uit het journaal blijkt dat dit wel degelijk is gedaan en dat hierbij een röntgenfoto is gemaakt. Verder is afgesproken dat er contact moest zijn bij een toename van de zwelling in verband met de medicatie van klager. De klacht dat geen onderzoek zou zijn verricht is dan ook ongegrond. De commissie oordeelt dat het door verweester ingezette beleid op die dag adequaat was en komt dan ook niet toe aan een beoordeling van de schade.

mr. M.J. Vels

Instantie: Geschillencommissie Huisartsen

Datum uitspraak: 11-09-2017

Zaaknummer: Geschillencommissie Huisartsenzorg Zuid-Nederland, Referentie: G6

RECHTSPRAAK

X/Sint Jans Gasthuis

Een patiënt stelt het Sint Jans Gasthuis aansprakelijk in verband met het handelen van een uroloog. De discussie spitst zich toe op de vraag of er sprake is van een schending van de informatieplicht en van de dossierplicht. De rechtbank gaat daar niet specifiek op in, maar oordeelt dat er geen recht bestaat op schadevergoeding, omdat onvoldoende is gesteld dat deze schendingen tot de schade hebben geleid.

Feiten

Patiënt X heeft vanaf ongeveer 2005 zogenoemde LUTS-klachten (lower urinary tract symptoms, ofwel plasklachten), in verband waarmee hij onder behandeling is gekomen van een uroloog van het Sint Jans Gasthuis. Omdat behandeling met medicatie geen soelaas bood, heeft de uroloog patiënt geadviseerd een operatie te ondergaan waarbij een deel van de prostaat door middel van een laser zou worden verwijderd via de plasbuis. Na een second opinion in 2009 is de patiënt in 2010 geopereerd. Na deze operatie bleven de klachten echter bestaan en is de patiënt meerdere keren terug geweest.

Op 7 maart 2010 heeft de patiënt zich gemeld bij de spoedeisende hulp met urineretenties.

Op 9 maart 2010 heeft een klassieke TURP plaatsgevonden. Bij die gelegenheid is geconstateerd dat de plasbuis erg beschadigd was. Ook nadien zijn de klachten blijven bestaan. In het Catharina Ziekenhuis in Eindhoven is geconstateerd dat de patiënt een vernauwde urinebuis had. Op 23 november 2010 volgde in het Jeroen Bosch ziekenhuis een operatie waarbij is getracht de vernauwing in de urinebuis te verwijderen met behulp van wangslimvlies. Hoewel nog enkele pogingen zijn ondernomen om de klachten van de patiënt op te lossen, is dat niet gelukt.

Bij brief van 11 oktober 2011 heeft patiënt X het Sint Jans Gasthuis aansprakelijk gesteld voor de operatie in 2010. Aansprakelijkheid is van de hand gewezen. Uiteindelijk hebben partijen

afgesproken om een gecombineerd deskundigenonderzoek te laten verrichten.

Hierna is de patiënt de onderhavige procedure gestart, waarin hij een schadevergoeding vordert van € 52.410. De grondslag daarvoor zou primair zijn gelegen in een tekortkoming en subsidiair in een onrechtmatige daad.

Oordeel

De rechtbank is eerst ingegaan op de vraag of het tussen partijen tot stand gekomen expertiserapport als uitgangspunt kan worden genomen bij de boordeling van het medisch handelen. In dat verband is de rechtbank ingegaan op de bezwaren van de patiënt, die de rechtbank vervolgens als niet zwaarwegend heeft aangemerkt. Het rapport dient dus als uitgangspunt.

De rechtbank heeft vervolgens beoordeeld of de behandelend uroloog destijds zijn informatieplicht heeft geschonden en of dit tot een schadevergoedingsplicht zou kunnen leiden. De rechtbank heeft geoordeeld dat dit laatste niet het geval is omdat de patiënt niet voldoende heeft gesteld dat hij, indien hij goed was geïnformeerd, van de operatie had afgezien of had gekozen voor een geheel andere ingreep die geen of andere risico's kende. Aldus is niet komen vast te staan dat er een condicio sine qua non-verband bestaat tussen een eventuele schending van de informatieplicht en de schade. Dit laatste geldt ook voor de gestelde schending van de dossierplicht, aldus de rechtbank.

De rechtbank heeft tot slot in het kader van de gestelde onrechtmatige daad beoordeeld of het in strijd handelen met de plicht een calamiteit te melden tot een schadevergoedingsplicht moet leiden. De rechtbank heeft op dit punt (eveneens) geoordeeld dat – nog los van de vraag of sprake is geweest van een calamiteit en de vraag of het nalaten van het doen van een melding een plicht is dan wel een onrechtmatig handelen oplevert – de patiënt onvoldoende heeft gesteld en onderbouwd dat het nalaten van het doen van een melding de oorzaak is van de geleden schade.

De vordering is afgewezen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-09-2018

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2018:8504

Zaaknummer: C/03/240608 / HA ZA 17-496

Rechters: G.J. Krens

Advocaten: H.G.M. Hilkens en M.F. Hulsebosch

Wetsartikelen: 7:450 BW, 7:448 BW en 7:454 BW

RECHTSPRAAK

Diverse zorgverzekeraars/NZa (Centrum '45)

De NZa heeft met toepassing van artikel 4:84 Awb een toeslag vastgesteld voor een GGZ-aanbieder die zorg verleent aan oorlogsslachtoffers. Diverse zorgverzekeraars zijn het daar om verschillende redenen niet mee eens. Het CBb oordeelt dat het kostenonderzoek waarop de NZa de toepassing van artikel 4:84 Awb baseert onvoldoende motivering vormt voor het vaststellen van de toeslag. Het CBb stelt de NZa met toepassing van de bestuurlijke lus in de gelegenheid het gebrek te herstellen of een nieuw besluit te nemen.

Feiten

Diverse zorgverzekeraars en zorgaanbieders hebben bezwaar gemaakt tegen de door de Nederlandse Zorgautoriteit (NZa) met toepassing van de Beleidsregel Prestaties en tarieven gespecialiseerde ggz (Beleidsregel) vastgestelde tarieven voor de gespecialiseerde gezondheidszorg voor het jaar 2017 (Tariefbeschikking 2017).

De NZa heeft niet gelijktijdig en niet gelijkluidend beslist op de bezwaren van de zorgverzekeraars en zorgaanbieders.

De zorgverzekeraars zijn tegen de beslissing op hun bezwaar met succes opgekomen bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven (CBb). De NZa moest naar aanleiding van die uitspraak van het CBb (Uitspraak) opnieuw beslissen op het bezwaar van de zorgverzekeraars.

Bezwaar Centrum '45

Een van de zorgaanbieders die bezwaar heeft gemaakt tegen de Tariefbeschikking 2017 is Stichting Centrum '45 (Centrum '45), een GGZ-aanbieder die zich specifiek richt op psychotraumaklachten die het gevolg zijn van vervolging, oorlog en geweld.

Centrum '45 heeft aangevoerd dat de tarieven voor de deelprestatie verblijf met verzorgingsgraad D ('gemiddeld') ruim 33 procent te laag waren vastgesteld doordat

onvoldoende rekening is gehouden met het hoge percentage afwezigheidsdagen dat deel uitmaakt van de door haar aan oorlogsslachtoffers verleende zorg. Dit hoge percentage afwezigheidsdagen en de ontoereikende compensatie kwalificeren volgens Centrum '45 als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 Awb. Centrum '45 heeft bovendien aangedragen dat de gevolgen van deze bijzondere omstandigheden onevenredig zijn, omdat de te lage tarieven zijn voortbestaan bedreigen.

De NZa heeft pas na de Uitspraak een beslissing genomen op het bezwaar van Centrum '45. Zij heeft het bezwaar gegrond verklaard en voor 2017 en 2018 de toeslag 'Oorlog gerelateerd psychotrauma' (Toeslag) vastgesteld. De NZa is hierbij op grond van artikel 4:84 Awb afgeweken van de Beleidsregel, omdat de volgende bijzondere omstandigheden daartoe zouden nopen.

Ten eerste heeft de doelgroep van Centrum '45 een zwaardere problematiek dan normaal gesproken past bij de relevante deelprestatie.

Ten tweede is het personeel van Centrum '45 duurder dan waarvan normaal gesproken wordt uitgegaan bij de relevante verzorgingsgraad.

Ten derde heeft Centrum '45 aanzienlijk minder aanwezigheidsdagen dan tot uitgangspunt is genomen bij de vaststelling voor de landelijke verhouding tussen kosten en het aantal verblijfsdagen.

De NZa heeft voor de hoogte van de Toeslag een kostenonderzoek uitgevoerd.

Beroep zorgverzekeraars

Diverse zorgverzekeraars hebben beroep ingesteld tegen de vaststelling van de Toeslag. Daartoe voeren ze onder meer het volgende aan.

Ten eerste heeft de NZa de besluitvorming op de bezwaren tegen de Tariefbeschikking ten onrechte gesplitst, waarvan de zorgverzekeraars nadeel ondervinden.

Ten tweede heeft de NZa de tarieven voor één individuele zorgaanbieder verhoogd, wat in strijd is met de Wet marktordening gezondheidszorg (Wmg) en de NZa-beleidsregels, aangezien de Wmg het uitsluitend mogelijk maakt dat een maximumtarief voor één specifieke zorgaanbieder wordt vastgesteld als dat gebeurt op gezamenlijk verzoek van die zorgaanbieder en een zorgverzekeraar of als een beleidsregel dat vordert. Geen van beide situaties is hier aan de orde.

Ten derde is de Toeslag in strijd met artikel 4:84 Awb vastgesteld, omdat de omstandigheden

waarop Centrum '45 zich beroept in de Beleidsregel zijn verdisconteerd.

Ten vierde miskent de Toeslag de belangen van de zorgverzekeraars en is deze niet uitvoerbaar, omdat de prestatie-omschrijving onvoldoende duidelijk, onvoldoende specifiek en onvoldoende is toegelicht om een tarief op te baseren.

Oordeel

Het CBb oordeelt allereerst dat in beginsel uitgangspunt is dat bezwaren tegen dezelfde tariefbeschikking gezamenlijk worden behandeld en dat daarop in één besluitvormingsproces wordt besloten. In dit geval mocht de NZa de besluitvorming echter splitsen, aangezien naar aanleiding van de Uitspraak sprake is van een omvangrijke en complexe discussie met alle betrokken partijen. Omdat Centrum '45 aangaf dat het door de lage tarieven in het voortbestaan wordt bedreigd, noopt de rechtszekerheid van Centrum '45 ertoe dat de NZa op het bezwaar beslist voordat nieuwe beslissingen op bezwaar werden genomen naar aanleiding van de Uitspraak, aldus het CBb. Bovendien bestaan naar het oordeel van het CBb geen onomkeerbare gevolgen voor de hoogte van de Toeslag als op een later tijdstip een voor de zorgverzekeraars gunstige beslissing op bezwaar wordt genomen inzake de Tariefbeschikking 2017.

Toeslag 2018

Het CBb oordeelt vervolgens dat het beroep tegen de Toeslag voor 2018 niet-ontvankelijk is, omdat voor dat jaar sprake is van een primair besluit waartegen bezwaar openstaat. Het CBb stuurt het beroepsschrift voor het jaar 2018 daarom ter behandeling als bezwaarschrift door aan de NZa.

Toeslag 2017

Het CBb oordeelt voorts dat het vaststellen van een prestatiebeschrijving en tarief in het kader van een tariefbeschikking betekent dat die tariefbeschikking wordt aangevuld met deze prestatiebeschrijving en bijbehorend tarief. De zorgverzekeraars voeren in zoverre terecht aan dat een tariefbeschikking niet kan worden gewijzigd door een prijs vast te stellen louter voor zorg die wordt aangeboden door één zorgaanbieder. De NZa heeft dit volgens het CBb niet onderkend, maar de formele beroepsgronden van de zorgverzekeraars treffen toch geen doel. De NZa kon namelijk overgaan tot wijziging van de Tariefbeschikking 2017, aangezien het bezwaar van Centrum '45 de NZa de bevoegdheid geeft de Tariefbeschikking 2017 te wijzigen. Zo'n wijziging geldt dan voor alle zorgaanbieders die de prestatie leveren.

Het CBb vervolgt dat de kernvraag is of de NZa op grond van artikel 4:84 Awb heeft kunnen

afwijken van de Beleidsregel. Het CBb beantwoordt die vraag ontkennend, omdat het kostenonderzoek waar de NZa zich op beroept de toepassing van artikel 4:84 Awb niet kan dragen.

Het CBb heeft namelijk niet kunnen vaststellen dat de NZa een normatieve toets op de uitkomsten van het kostenonderzoek heeft uitgevoerd, om te beoordelen of de door Centrum '45 in het kader van de behandeling betrokken categorie patiënten gemaakte kosten zijn aan te merken als kosten die redelijkerwijs zijn gemaakt voor het bieden van zorg in de zin van artikel 11 Zorgverzekeringswet. Zelfs als wordt aangenomen dat het tarief behorende bij de relevante verzorgingsgraad inderdaad niet kostendekkend is voor deze categorie patiënten, is daarmee niet gegeven dat daarom moet worden afgeweken van de Beleidsregel, aldus het CBb. De Beleidsregel voorziet namelijk in nog vier zwaardere verzorgingsgraden met een hoger tarief, waarbij het naar het oordeel van het CBb niet duidelijk is waarom die categorie patiënten niet in aanmerking zou komen voor zo'n hogere verzorgingsgraad met een hoger tarief. Hoewel het CBb niet uitsluit dat inderdaad sprake is van bijzondere omstandigheden in de zin van een categorie patiënten waarmee rekening is gehouden bij de omschrijving van de huidige verzorgingsgraden, heeft de NZa dat voorshands onvoldoende gemotiveerd.

Het CBb is bovendien van oordeel dat de formulering van de prestatiebeschrijving van de Toeslag tekortschiet, omdat die onvoldoende op dezelfde wijze is omschreven als de bestaande verzorgingsgraden.

Concluderend ziet het CBb in het belang van een spoedige beëindiging van het geschil aanleiding de NZa met toepassing van de bestuurlijke lus in de gelegenheid te stellen deze gebreken te herstellen of een ander besluit te nemen.

mr. B.A. van Schelven

Instantie: College van Beroep voor het bedrijfsleven

Datum uitspraak: 04-09-2018

ECLI: ECLI:NL:CBB:2018:468

Zaaknummer: 18/461

Advocaten: B. Megens, J. Bootsma, M.A.M. Verduijn en J.G. Sijmons

Wetsartikelen: 35 Wmg en 4:84 Awb

RECHTSPRAAK

Multidag/Menzis

Multidag heeft ingeschreven op een aanbestedingsprocedure van Menzis voor de inkoop van Wlz-zorg Verpleging en Verzorging. Zij heeft in haar inschrijving vermeld dat zij meer dan vijf procent van haar omzet zou doorcontracteren aan onderaannemers. Dit was in strijd met een door Menzis gestelde eis, zodat de inschrijving van Multidag werd afgewezen. In hoger beroep betoogt Multidag – zonder resultaat – dat haar een gelegenheid tot herstel van haar inschrijving had moeten worden geboden.

Feiten

Menzis heeft in 2015 een inkoopprocedure georganiseerd voor de inkoop van Wlz-zorg Verpleging en Verzorging, waarbij zij een onderscheid heeft gemaakt tussen een regionaal deel en een landelijk deel.

Ten aanzien van het regionale deel heeft Menzis als eis opgenomen dat inschrijvers weliswaar een beroep mochten doen op onderaannemers, maar dat geen overeenkomsten zouden worden gesloten met nieuwe zorgaanbieders die meer dan vijf procent van de omzet doorcontracteren.

Ondanks deze eis heeft Multidag ingeschreven met zeven onderaannemers en in haar inschrijving bevestigd dat zij meer dan vijf procent van de omzet zou doorcontracteren.

Omdat de inschrijving van Multidag in strijd was met de eis van Menzis, heeft Menzis besloten geen overeenkomst te sluiten met Multidag. Menzis heeft in aanvulling daarop betoogd dat in het ondernemingsplan niet duidelijk is gemaakt dat Multidag beschikt over voldoende gekwalificeerd personeel om de 24-uurs zorg en continuïteit van zorg bij Wlz-cliënten te waarborgen.

Multidag heeft in kort geding in eerste aanleg gevorderd Menzis te gebieden om op straffe van een dwangsom een overeenkomst voor Langdurige Zorg 2016 met haar aan te gaan. Het vonnis

in kort geding in eerste aanleg is niet gepubliceerd, maar uit het arrest van het gerechtshof blijkt dat Multidag heeft gevorderd om haar inschrijving te mogen herstellen op het punt van de vijf procents-eis.

In kort geding in eerste aanleg heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat herstel van de inschrijving op het punt van de vijf procents-eis niet mogelijk was, zodat Menzis op goede gronden tot haar gunningsbeslissing is gekomen. In hoger beroep richt de enige grief van Multidag zich op dit oordeel van de voorzieningenrechter.

Oordeel

Het Gerechtshof Den Haag wijst de grief van Multidag af, als gevolg waarvan het vonnis in eerste aanleg wordt bekrachtigd. Inhoudelijk overweegt het gerechtshof als volgt.

Tussen partijen is niet in geschil dat Menzis aanbestedingsplichtig is. Dat betekent dat Menzis de algemene beginselen van het aanbestedingsrecht in acht dient te nemen. Hieronder valt tevens het gelijkheidsbeginsel.

Dit gelijkheidsbeginsel brengt met zich dat een aanbestedende dienst bij de beoordeling van de inschrijvingen dient uit te gaan van de inschrijvingen zoals hij die bij het sluiten van de inschrijvingstermijn heeft ontvangen. Daarop kan volgens het gerechtshof slechts een uitzondering worden gemaakt indien een inschrijving klaarblijkelijk een eenvoudige precisering behoeft of om kennelijke materiële fouten recht te zetten, mits de wijziging/aanvulling er niet toe leidt dat in werkelijkheid een nieuwe inschrijving wordt voorgesteld.

Multidag betoogt dat het onderdeel van haar inschrijving dat ziet op de inzet van onderaannemers een fout bevat en dat zij ten onrechte heeft aangegeven dat zij meer dan vijf procent van de omzet zou doorcontracteren. Deze fout dient volgens Multidag voor herstel in aanmerking te komen.

Het gerechtshof wijst dit betoog af en overweegt dat de mate waarin gecontracteerde zorg aan onderaannemers wordt opgedragen niet alleen een elementair onderdeel van de bedrijfsvoering van de inschrijver raakt, maar ook de wijze van de uitvoering van de opdracht. Wijziging van de inschrijving van Multidag op dit onderdeel kan derhalve niet worden beschouwd als een 'eenvoudige precisering' of een 'kennelijke materiële fout'. Herstel van de inschrijving zou om die reden in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel.

De weigering van Menzis om met Multidag een overeenkomst te sluiten is evenmin disproportioneel of naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar en juist in

overeenstemming met de voorwaarden van de aanbestedingsprocedure.

Menzis heeft de inschrijving van Multidag derhalve terecht afgewezen.

mr. N.A.D. Groot

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 18-09-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:2297

Zaaknummer: 200.181.088/01

Advocaten: B.P.J.M.L. Vliexs en R.P. Scherer

Wetsartikelen: 1.8 Aw en 1.10 Aw

RECHTSPRAAK

X/Y

Deze zaak betreft het hoger beroep van een klacht tegen een gezondheidszorgpsycholoog over de behandeling van de tante van klaagster en de bejegening van klaagster zelf. Een naaste betrekking kan namens patiënte een klacht indienen ten aanzien van het handelen ten opzichte van patiënte. Klaagster was echter geen mentor van patiënte en is daarom niet-ontvankelijk in de klachtonderdelen die hier op zien. De klachtonderdelen die zien op de bejegening van klaagster missen onderbouwing. Het CTG handhaaft het oordeel van het RTG Zwolle en verwerpt het beroep.

Feiten

De tante (patiënte) van klaagster is op 3 mei 2013 opgenomen op de psychogeriatrische afdeling van de locatie F. Op 8 mei 2015 werd patiënte overgeplaatst naar de locatie G. Dat is een gesloten woonafdeling, gespecialiseerd in de zorg voor bewoners die bijzonder gedrag laten zien waarvoor zeer intensieve begeleiding nodig is. Verweerster is als gezondheidszorgpsycholoog bij de zorg voor patiënte betrokken. Klaagster is steeds de contactpersoon geweest.

Na de overplaatsing van patiënte naar de G. ontstonden meningsverschillen tussen de behandelaren en klaagster en werd door de behandelaren eraan getwijfeld of klaagster de belangen van patiënte wel op de juiste wijze behartigde. De instelling heeft toen een verzoek ingediend bij de rechtbank om een externe mentor te benoemen. Klaagster heeft tegelijkertijd een verzoek gedaan bij de rechtbank om zelf tot mentor te worden benoemd.

Bij beschikking van de rechtbank van 13 augustus 2015 is klaagster met ingang van die datum tijdelijk, voor de duur van zes maanden, benoemd tot mentor ten behoeve van patiënte. Dit om te bezien of klaagster en het personeel van de zorginstelling waar patiënte verblijft konden samenwerken. Als bewindvoerder werd in diezelfde beschikking de H. als bewindvoerder benoemd voor de duur van zes maanden. Bij tussenbeschikking van de rechtbank van 10

februari 2016 is klaagster geschorst als mentor van patiënte en is de H. benoemd tot tijdelijk mentor van patiënte omdat de samenwerking tussen de bewindvoerder en klaagster uiterst moeizaam verliep. Verder werd de H. benoemd tot bewindvoerder voor onbepaalde tijd.

Bij beschikking van de rechtbank van 20 april 2016 is klaagster ontslagen als mentor van patiënte, met ingang van die datum is de H. (definitief) benoemd tot (opvolgend) mentor ten behoeve van patiënte in plaats van klaagster. Mevrouw I. voert die taak uit.

Klaagster heeft verweerster onder meer verweten dat zij ten onrechte haar naam niet aan klaagster bekend heeft gemaakt, dat zij niet in staat is om op een normale wijze te communiceren, dat zij patiënte op 3 maart 2016 bewust overstuur heeft gemaakt, dat zij patiënte het recht op een second opinion heeft ontnomen en onderzoek heeft belemmerd, dat zij meerdere keren op de stoel van de arts is gaan zitten en verantwoordelijk is voor het feit dat er nog geen juiste diagnose is gesteld bij patiënte en dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan machtsmisbruik, belangenverstrengeling, dat zij niet integer is en geen empathisch vermogen heeft.

Oordeel RTG

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) heeft overwogen dat de klacht een achttal onderdelen betreft. De eerste twee onderdelen hebben betrekking op het handelen van verweerster ten opzichte van klaagster als naaste betrekking van patiënte. De overige klachtonderdelen (3 tot en met 8) hebben betrekking op het handelen van verweerster ten opzichte van patiënte. Ten aanzien van die laatste klachtonderdelen heeft het RTG overwogen dat ingevolge artikel 65, eerste lid, sub a, van de Wet BIG een tuchtzaak aanhangig kan worden gemaakt door een schriftelijke klacht van een rechtstreeks belanghebbende. Onder dit begrip valt in ieder geval de patiënt zelf, maar ook een naaste betrekking van de patiënt. Zoals bij de hierboven weergegeven feiten is beschreven is voor patiënte een mentor benoemd.

Op grond van artikel 1:453 lid 1 van het Burgerlijk Wetboek is degene ten aanzien van wie een mentor is benoemd onbevoegd rechtshandelingen te verrichten in aangelegenheden betreffende zijn verzorging, verpleging, behandeling en begeleiding. In het tweede lid van hetzelfde artikel is bepaald dat de mentor de betrokkene met betrekking tot die rechtshandelingen in en buiten rechte vertegenwoordigt. Dit houdt in dat niet klaagster, maar mevrouw I. verbonden aan de H. in beginsel patiënte in rechte mag vertegenwoordigen. Mevrouw I. heeft per e-mail laten weten dat zij de klacht van klaagster niet ondersteunt.

Gezien het bovenstaande heeft het RTG vastgesteld dat klaagster niet bevoegd is tot het aanhangig maken van de onderhavige klacht waar het betreft de onderdelen die zien op het handelen van verweerster ten opzichte van patiënte (klachtonderdelen 3 tot en met 8) in de

zin van artikel 65, eerste lid, sub a, van de Wet BIG, zodat klaagster niet-ontvankelijk is verklaard in haar klacht met betrekking tot genoemde onderdelen. Wat betreft de eerste twee klachtonderdelen heeft het RTG overwogen dat beide bij gebrek aan feitelijke onderbouwing niet kunnen slagen en zijn deze als ongegrond afgewezen.

Oordeel CTG

In beroep dient door het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) de vraag te worden beantwoord of het RTG klaagster terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in de klachtonderdelen 3 tot en met 8. Voorts zijn in beroep de klachtonderdelen 1 en 2 over het beroepsmatig handelen/nalaten van de gezondheidszorgpsycholoog nog een keer aan het CTG ter beoordeling voorgelegd.

Het beraad in raadkamer na de behandeling in beroep heeft het CTG geen aanleiding gegeven tot de vaststelling van andere feiten en tot andere beschouwingen en beslissingen dan die van het RTG in eerste aanleg. Het beroep wordt verworpen.

mr. L. van Duyneveldt-Franken

Instantie: Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 13-09-2018

ECLI: ECLI:NL:TGZCTG:2018:240

Zaaknummer: C2018.006

Wetsartikelen: 47 Wet BIG, 65 lid 1 sub a Wet BIG en 1:453 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

X/Y

Klaagster verwijt een fysiotherapeut (verweerster) dat door verweersters ondeskundig en onprofessioneel handelen haar schouder uit de kom is geraakt. De behandeling is echter volgens de standaard uitgevoerd, zodat de klacht ongegrond is. Wel had op dat moment nader onderzoek moeten plaatsvinden. Hierdoor is de nazorg gedeeltelijk onvoldoende. Verweerster krijgt een waarschuwing.

Feiten

Klaagster heeft in verband met ernstige artrose in haar linkerschouder in februari 2017 een prothese in haar schouder gekregen. Zij is daarna doorverwezen naar een collega van verweerster voor verdere revalidatie. In maart 2017 is de behandeling feitelijk gestart. In de periode van maart 2017 tot en met 4 augustus 2017 is klaagster intensief behandeld door de collega.

Op 9 augustus 2017 is klaagster bij verweerster geweest. Klaagster heeft hierover aangegeven dat zij bij de eerste behandeling door verweerster duidelijk heeft verteld welke oefeningen gedaan werden en op wat voor manier de collega de behandeling uitvoerde. Verweerster ondersteunde de arm en schouder niet bij de oefeningen en zij bewoog de linkerarm, voor klaagster onverwacht, met een duw omhoog. Klaagster hoorde een duidelijke knak en had meteen hevige pijn. Verweerster keek niet naar de schouder en stuurde klaagster naar huis met het advies om pijnstillers te nemen. Thuisgekomen zag klaagster, nadat zij haar T-shirt had uitgedaan, dat de linkerschouder een vreemde stand had. Omdat zij de huisartsenpraktijk niet kon bereiken is zij teruggegaan naar de praktijk van verweerster en vandaar naar de afdeling spoedeisende hulp van het ziekenhuis. Daar bleek dat de schouder uit de kom was geschoten. De linkerschouder is hierdoor zodanig beschadigd dat er op 4 december 2017 een operatie heeft plaatsgevonden waarbij een nieuwe schouderprothese is geplaatst.

Klaagster verwijt verweerster dat:

- (i) verweerster onprofessioneel en ondeskundig gehandeld heeft in de zin van overdracht en

kennis van het medisch dossier alsmede in de uitvoering van de behandeling;

(ii) verweerster ondeskundig en onprofessioneel gehandeld heeft nadat de linkerschouder uit de kom was geraakt; zij had klaagster nooit zonder nazorg naar huis mogen sturen;

(iii) er geen protocol in geval van calamiteiten in de praktijk van verweerster aanwezig is;

(iv) verweerster onprettig, ondeskundig en niet professioneel gecommuniceerd heeft.

Verweerster heeft aangegeven dat zij na een overdracht op 9 augustus 2017 klaagster als patiënte heeft overgenomen van een collega. De behandeling bestond uit geleid actieve mobilisatie van de schouder van klaagster in abductie tot 90 graden en geleid actieve anteflexie in scaptie tot 90 graden. De mobilisatie is rustig uitgevoerd en daarbij is aan klaagster gevraagd hoe het ging. Na de derde/vierde mobilisatie in anteflexie was er een lichte sensatie voelbaar en was er pijn bij klaagster. Verweerster is toen meteen gestopt met behandelen en heeft gevraagd waar de pijn voelbaar was. Verweerster heeft naar de schouder van klaagster gekeken met de kleding aan en er was niets afwijkends te zien. Verweerster heeft niet gevraagd aan klaagster om het T-shirt uit te doen, omdat dit pijnlijk was. Na het vertrek van klaagster heeft verweerster overleg gehad met een collega en heeft zij geprobeerd contact te krijgen met de behandelend orthopeed, maar dat is toen niet gelukt. Klaagster is teruggekomen naar de praktijk waarna verweerster klaagster, gezien de aanhoudende pijnklachten en het feit dat zij het zelf niet vertrouwde, heeft ingestuurd naar de spoedeisende hulp. Verweerster heeft op 10 augustus 2017 telefonisch contact opgenomen met klaagster om te horen hoe het ging. Op 11 augustus 2017 heeft klaagster op haar verzoek nog een gesprek gevoerd met verweerster en met een collega, waarbij klaagster heeft aangegeven dat zij het gevoel had dat verweerster zich in het eerdere telefonisch contact probeerde te verdedigen en dat zij een onprettig gevoel heeft overgehouden aan de afhandeling van het gebeuren.

Oordeel

Klachtonderdeel (i)

Voor zover dit klachtonderdeel ziet op de overdracht en de kennis van het medisch dossier faalt dit onderdeel bij gebreke van enige feitelijke onderbouwing. Met betrekking tot de uitvoering van de behandeling merkt het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG) op dat weliswaar vaststaat dat tijdens de behandeling door verweerster de schouder van klaagster uit de kom is geraakt, maar dat dit enkele gegeven niet maakt dat daardoor sprake is van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen door verweerster. Het is niet komen vast te staan dat verweerster de behandeling op onjuiste wijze heeft uitgevoerd. Het RTG acht dit klachtonderdeel ongegrond.

Klachtonderdeel (ii)

Dit klachtonderdeel ziet op de door verweerster geleverde nazorg. Met klagster is het RTG van oordeel dat verweerster, direct nadat er tijdens de behandeling een 'knak' te horen was en klagster klaagde over hevige pijn, de schouder van klagster had dienen te onderzoeken. Indien het uittrekken van het T-shirt te veel pijn zou hebben gegeven en verweerster, zoals zij stelt, dat om die reden niet aan klagster gevraagd heeft, had zij aan klagster toestemming kunnen vragen om de schouder onder het T-shirt te mogen palperen om zodoende te kunnen vaststellen wat de oorzaak van de 'knak' en pijn zou kunnen zijn. In zoverre acht het RTG dit klachtonderdeel gegrond. Voor het overige is het RTG van oordeel dat de door verweerster geleverde nazorg adequaat was.

Klachtonderdeel (iii)

Verweerster is als werknemer werkzaam binnen de praktijk en heeft daarmee geen zeggenschap over de wijze waarop de praktijk is ingericht, zodat reeds om die reden haar geen tuchtrechtelijk verwijt te maken valt van het ontbreken van een protocol. Dit klachtonderdeel is ongegrond.

Klachtonderdeel (iv)

Klagster en verweerster verschillen van mening over de wijze van communiceren na de behandeling op 9 augustus 2017. Deze feiten kan het RTG hier dus niet vaststellen. Dit klachtonderdeel is evenzeer ongegrond.

De maatregel

Over de vraag welke maatregel passend is, overweegt het RTG dat verweerster weliswaar de schouder had dienen te onderzoeken maar dat zij overigens adequaat gehandeld heeft. Voorts is gebleken dat verweerster lering heeft getrokken uit het gebeuren op 9 augustus 2017 en dat er binnen de praktijk afspraken zijn gemaakt om herhaling te voorkomen. Gelet hierop is een waarschuwing naar het oordeel van het RTG een passende reactie op het handelen van verweerster.

mr. L. van Duyneveldt-Franken

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Eindhoven

Datum uitspraak: 12-09-2018

ECLI: ECLI:NL:TGZREIN:2018:70

Zaaknummer: 1856

Wetsartikelen: 47 Wet BIG

RECHTSPRAAK

X/Y

Het College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd legt een berisping op aan een ervaren jeugdprofessional die als casusregisseur heeft nagelaten deugdelijk en voldoende feitelijk onderzoek te verrichten. Beklaagde heeft onvoldoende blijk van reflectie gegeven en er is sprake van tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen ten aanzien van alle klachtonderdelen.

Feiten

Zowel klagster als beklagde is in beroep gegaan tegen de beslissing van het College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd. Het College van Toezicht heeft aan beklagde een waarschuwing opgelegd nu beklagde klagster niet vooraf heeft geïnformeerd dat zij het gezin ging aanmelden bij een Gecertificeerde Instelling (GI).

Oordeel

In principaal beroep slagen alle grieven van klagster. Het College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd (hierna: het College van Beroep) is van oordeel dat in het geval een jeugdprofessional een onderzoek uitvoert, dit in ieder geval altijd aan een aantal voorwaarden dient te voldoen. Allereerst verstaat het College van Beroep onder een deugdelijk onderzoek, een onderzoek waarbij dossiervorming heeft plaatsgevonden waarbij informatie is verzameld, feiten en meningen zijn gescheiden en de informatie is geaccordeerd, eigen observaties zijn gedaan en een duidelijk zichtbare weging heeft plaatsgevonden van risico en beschermende factoren. Daarnaast wordt van een jeugdprofessional verwacht dat deze handelt conform de professionele standaard en daarbij de stappen van de Meldcode Huiselijk geweld en kindermishandeling (de Meldcode) doorloopt en waar nodig (extra) deskundigheid inschakelt. Tot slot dient een jeugdprofessional in het geval van samenwerking duidelijkheid te geven over ieders rol en verantwoordelijkheid en, afhankelijk van de functie van de jeugdprofessional, de regie te houden.

Het incidenteel beroep van beklagde slaagt daarentegen niet. Het College van Beroep stelt

vast dat er sprake was van hulpverlening binnen een vrijwillig kader. Dit betekent dat niet opgeschaald had mogen worden naar de GI zonder toestemming van de gezaghebbende ouder(s). De overige redenen die al dan niet ten grondslag hebben gelegen aan de aanmelding bij de GI doen daar niet aan af. In dat kader wijst het College van Beroep erop dat ook hier het volgen van de Meldcode had kunnen zorgen voor een zorgvuldige afweging van de in te zetten hulp c.q. te nemen vervolgstappen.

Het College van Beroep komt tot de slotsom dat beklaagde meerdere normen uit de Beroepscode voor de Jeugdzorgwerker heeft geschonden. Gelet op het verwijtbare handelen ten aanzien van alle klachtonderdelen en gelet op het feit dat beklaagde onvoldoende blijk van reflectie heeft gegeven, acht het College van Beroep het opleggen van de maatregel van berisping passend en geboden.

mr. E.J. Kool

Instantie: College van Beroep van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 15-08-2018

Zaaknummer: 18.002B